
LANDENBERICHT NEDERLAND

2DE EUROPESE VROUWENCONFERENTIE VAN WERELDVROUWEN

Op de eerste Wereldvrouwenconferentie van basisvrouwen in Caracas, Venezuela, in 2011 waren meer dan 2000 vrouwen uit 52 landen vertegenwoordigd. Daar namen we onder andere het besluit om in alle deelnemende landen de dag van uitbanning van geweld te organiseren. Net als 8 maart, de Internationale Vrouwendag en 1 mei, de internationale dag van de arbeidersklasse. Ook hebben we besloten dat we in 2016 de 2^e Internationale Vrouwenconferentie van basisvrouwen zullen organiseren in Azië. En met dat perspectief zijn we aan de slag gegaan om de strijdbare vrouwenbeweging ook in Nederland versterken.

Op 8 maart 2012 hebben we een demonstratieve fakkeloptocht en een manifestatie in Amsterdam georganiseerd. Het motto was: *"zelf opkomen voor onze rechten tegen crisispolitiek"* en *"Ons probleem is wereldwijd, dus onze strijd is ook wereldwijd"*. Er hebben ongeveer 350 vrouwen en mannen deelgenomen met de demonstratie tegen de onbeschaamde afwenteling van de crisislasten op onze schouders, tegen de armoede en afbraak van sociale voorzieningen.

Ook werd 8 maart feestelijk gevierd, om de wederzijdse ondersteuning en de solidariteit in de strijd van alle vrouwen vooruit te brengen. Op 1 mei hebben wereldvrouwen meegedaan met de demonstratie in Rotterdam en de manifestatie in Amsterdam en de verklaring van de wereldvrouwen in Europa, vertaald en verspreid. De wereldvrouwen ondersteunen en nemen deel aan de acties in de zorg en thuiszorg. Met een delegatie namen we deel aan de enorm inspirerende Frauenpolitische Ratschlag in Ludwigsburg, waar we konden beleven tot welke resultaten zelforganisatie van vrouwen kan leiden. In de bijeenkomsten, maar ook in de praktische solidariteit zoals de vrachtwagen met voedselpakketten voor de Griekse staalarbeiders. Op 25 november, de dag van uitbanning van geweld tegen vrouwen hebben we een demonstratie en discussiebijeenkomst georganiseerd in het Havenmuseum van Rotterdam, waar collega's zelfstandig de strijd hebben gevoerd tegen sluiting en ontslagen. Ook al is 25 november in Nederland nog niet bekend, toch kregen wij het verspreiden van de flyers hartverwarmende reacties. *"Goed dat jullie dit doen!"*

En nu meewerken aan de voorbereiding van de tweede Europese conferentie van wereldvrouwen. Het is een geweldige beleving voor ons als Nederlandse wereldvrouwen om met actieve vrouwen uit andere Europese landen daadwerkelijk internationaal samen te werken en deze ontmoeting mogelijk te maken. Bij alles wat er rondom zo'n conferentie te organiseren valt, hebben meer vrouwen en ook mannen hun bijdrage geleverd. Stap voor stap breiden we onze contacten uit met meer vrouwen en vrouwenorganisaties om in de activiteiten meer en meer georganiseerd samen te werken.

Ook in Nederland bouwen we aan de strijdbare vrouwenbeweging van basisvrouwen. Geen vrouwenbeweging van hotemetoten die met het hoofd geklemd zit tegen het glazen plafond. Maar een vrouwenbeweging van gewone vrouwen. We komen bij elkaar om onze levens op te eisen. Om voor eens en voor altijd een einde te maken aan de achterstelling

en het geweld tegen vrouwen. We strijden tegen alle vormen van geweld tegen vrouwen. In het bijzonder klagen we het geweld aan, dat het gevolg is van imperialistische agressies en oorlogen tegen de volkeren, waarin vrouwen tot slachtoffers en oorlogstrofeeën worden gemaakt. We strijden voor een bevrijde vrouw in een bevrijdde maatschappij. Daarvoor is veel nodig.

Bij de demonstraties en manifestaties hebben we veel Koerdische vrouwen in ons midden. Zij strijden al hun leven lang tegen de onderdrukking van het Koerdische volk en voor een onafhankelijk Koerdistan. Hun strijd tegen de politieke onderdrukking door de Turkse regering met zijn fascistische methodes gaat hand in hand met hun strijd voor de bevrijding van de vrouw. Op 9 januari zijn in het Koerdisch informatiecentrum in Parijs zijn Sakine Cansiz, die als enige vrouw betrokken was bij de oprichting van de Koerdische Arbeiderspartij, Fidan Dogan en Leyla Söylemez in koelen bloede vermoord. Zij hebben niet alleen veel gedaan voor de bevrijding van hun volk en daar veel voor over gehad, maar hebben ook gestreden voor de bevrijding van de vrouw. Wij eisen volledige opheldering over de moord op Cansiz, Dogan en Söylemez!

In 2010 en 2011 zijn enorme volksmassa's opgestaan om dictators als Ben Ali in Tunesië, Moebarak in Egypte en Kadafi uit Libië te verdrijven. In die landen komen de vrouwen nu opnieuw de straat op. Omdat ze zich niet langer door de politie en de fundamentalisten de wet laten voorschrijven. De opstanden omvatten inmiddels heel Noord-Afrika, midden Oosten en Zuid Europa. Ook de strijd van het Palestijnse volk dat al 65 jaar strijd tegen bezetting en onderdrukking, staat opnieuw in de aandacht. Vrouwen en meisjes gaan vaak vooraan. We worden enorm geïnspireerd door deze strijd en door de woorden van staalarbeidersvrouw in Griekenland: *"Van huisvrouwen zijn we strijdsters geworden. Neggen maanden staakten we zelfstandig en organiseerden we ons leven. Waar de bevrijding van de vrouw niet vooruit leek te gaan, worden de vrouwen door deze strijd opnieuw gemobiliseerd."* Overal ter wereld doen vrouwen nu deze ervaringen op in hun strijd tegen uitbuiting en onderdrukking. Zoals in India, waar na de groepsverkrachting van een jonge vrouw met de dood als gevolg, mensen massaal op straat komen tegen het enorme geweld en de onderdrukking en achterstelling van vrouwen en meisjes. Waar moord en verkrachting van vrouwen en meisjes aan de orde van de dag zijn. We ondersteunen van harte de verklaring die is opgesteld en zullen in onze activiteiten aandacht blijven besteden aan dappere strijd van de vrouwen in India.

Nederland wordt vaak voorgesteld als een landje waar alles wel koek en ei is als het gaat om de rechten van de vrouw. Wie naar de cijfers kijkt ziet dat dit beeld niet klopt. Nederland is een knooppunt als het gaat om mensenhandel, waarbij het vooral gaat om vrouwen en kinderen. De opbrengsten hiervan schommelen volgens de ILO rond de 32 miljard per jaar. Nederland telt zo'n 30.000 prostituees, van wie naar schatting 1500 minderjarige meisjes. Eén op de vier vrouwen heeft te maken met geweld en seksueel geweld. In het gezin en daarbuiten. 200.000 vrouwen hebben hulp nodig van de vrouwenopvang.

Regering Rutte II wil de werkende bevolking een crisisprogramma op de schouders leggen van 46 miljard. Hiervoor wordt de hele maatschappij gesloopt. Deze herverdeling van ruim een kwart van de rijksbegroting ten gunste van de monopolies en het financierkapitaal betekent een enorme verarming van de werkende bevolking. Op dit moment zijn 1,2 miljoen mensen in Nederland arm, waarvan 377.000 kinderen. Het aantal werkende armen neemt snel toe, 59% van de armen heeft een baan. In Nederland is maar 52% van de vrouwen economisch zelfstandig. Er worden door vrijwilligers voedselbanken

georganiseerd, waarvan inmiddels 70.000 mensen afhankelijk zijn. Armoede is een beest met vele tentakels. Armoede betekent niet voldoende geld voor een volwaardige maaltijd, kleding, verwarming, een sociaal leven. Ook is er niet genoeg geld voor en het betalen van de rekeningen, zoals de huur of hypotheek, energie en de zorg. Van de zorg zijn de kosten door de privatisering 3 tot 5 maal zo duur geworden in 5 jaar. Maar armoede betekent ook isolement, smoesjes verzinnen, zorgen en angst over schulden, voorbij gaan aan je eigen emoties en niet voldoende kunnen bieden aan je kinderen.

We zijn blij met de verklaring over armoede. Het is opnieuw een hulpmiddel om het verzet tegen de crisispolitiek en het isolement om te zetten in gezamenlijke strijd en solidariteit.

Ook op het gebied van verworven rechten wordt de maatschappij verder gesloopt. Na de buurthuizen en culturele instellingen raken de plannen nu de basisvoorzieningen voor ouderen en gehandicapten. Verhoging van de pensioenleeftijd, afbraak van de ontslagbescherming en uitkering bij werkloosheid drijven de uitbuiting, onderdrukking en armoede op. Iedere maand verliezen tussen de 10.000 en 20.000 mensen hun baan. De werkloosheid wordt opgejaagd met het schrappen van 70.000 banen voor gehandicapten en tienduizenden banen bij gemeenten, provincies en talloze bedrijven. Het schrappen van 75% van banen in de huishoudelijke verzorging en het sluiten van verzorgingshuizen en instellingen voor gehandicapten betekenen een enorme aanslag op waardevolle voorzieningen voor de werkende mensen en zullen meer dan 200.000 arbeidsplaatsen kosten.

Uit onderzoeken blijkt dat migrantenvrouwen vaker in langdurige armoede leven en gediscrimineerd worden op de arbeidsmarkt. Hierdoor en door de rol die ze vaak krijgen in de eigen gemeenschap, hun gemiddeld lagere opleiding en taalachterstanden zorgen voor een sociaal geïsoleerd leven en veel gezondheidsklachten.

In onze strijd moeten we ook de verantwoording nemen voor de jonge vrouwen en meisjes. In Voor het merendeel worden zij nog steeds gedirigeerd richting typische vrouwenberoepen met lage betaling en veel flexibiliteit. Vrouwen verdienen gemiddeld nog steeds 25% minder dan mannen. Zij moeten zich in allerlei bochten wringen om zorg voor de familie en werk te combineren. Kinderopvang en hoger onderwijs zijn onbetaalbaar geworden voor vrouwen van de arbeidersklasse. Vrouwen en meisjes moeten afrekenen alle vormen van geweld, onderdrukking en achterstelling van meisjes.

In Nederland gaan bij de strijd tegen de afwenteling van de crisislasten de vrouwen in de thuiszorg vooraan. Al meer dan twee jaar strijden ze tegen verlaging van hun lonen met meer dan 20% en tegen ontslag. Zij hebben zelfstandige comités opgericht onder de naam "*Wij zijn de Thuiszorg*". Hiermee werden bijvoorbeeld in Haarlem 10 stakingen doorgevoerd en werd een tentenkamp opgericht op het plein voor het stadhuis, waar de solidariteit met de bevolking werd georganiseerd. In Rotterdam hebben de vrouwen van zorgbedrijf Faveo met hun comité al talloze acties gevoerd. Gemeentevergaderingen werden bezet en er werden 4 stakingen werden georganiseerd. Daarbij zochten ze ook steun bij andere sectoren, zoals collega's uit de haven, de metaal en bij het Havenmuseum, dat ook in actie was tegen sluiting. Want alleen kun je niet winnen. De strijd van de vrouwen, die al meer dan 2 jaar duurt, is uitputtend en zet hun levens op zijn kop. Maar ze hebben ook een enorme ontwikkeling doorgemaakt. Ze weten nu wat directies en politieke partijen werkelijk voorstellen. Ze weten ook dat er meer nodig is om hun levens blijvend te kunnen verbeteren en ze zijn vriendinnen geworden. Ook in verzorg-

ings- en verpleeghuizen worden acties doorgevoerd tegen de enorme werkdruk en flexibilisering, waardoor verzorgsters hun cliënten helemaal niet meer de zorg kunnen geven die ze nodig hebben. Ze worden geconfronteerd met enorme intimidatie, waarbij de politie werd ingezet en vakbondsleiders werden gearresteerd. De directie kreeg vervolgens meer dan 5000 protesten op zijn bureau vanuit de hele wereld.

De strijd tegen de afwenteling van de crisislasteren op de gewone mensen zorgt dat we bij elkaar komen. Ook wij moeten van huisvrouwen, vrouwen die werken in de zorg of waar dan ook strijdsters worden. Net als de Griekse vrouwen bij Aspropirgos. Zelfstandig strijden en ons leven organiseren. Voor de bevrijding van de vrouw en de bevrijding van de maatschappij. Want waar we samen komen, begint voor ons een nieuwe dag!